

54. JIRÁSKOVA HRONOVA

CELOSTÁTNÍ PŘEHLEDKA AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ, POŘÁDANÁ V RAMCI FESTIVALU ZÁJMOVÉ UMĚLECKÉ ČINNOSTI 1984 NA POČEST 40. VÝROČÍ SLOVENSKÉHO NÁRODNÍHO POVSTÁNÍ.

Dnes naposledy usednou diváci do hlediště Jiráskova divadla, neboť po uvedení Matky Kuráže a jejích dětí v nastudování Malého divadla z Ústí nad Labem bude následovat už jen slavnostní zakončení a předání cen nejlepším aktérům letošního 54. Jiráskova Hronova, celostátní přehlídky amatérských divadelních souborů...

HOSTĚ V HLEDIŠTI

Včerejší představení měla jako dějiště jak Jiráskovo divadlo, tak kulturní dům ve Žďárkách. Čestní hosté se očekávají hlavně na dnešní večerní slavnostní zakončení 54. Jiráskova Hronova, a tak v hledišti byl přítomen jako tradičně RSDr. Zdeněk Košťanec, místopředseda ONV v Náchodě.

ANEBDIVADLO OKD PRAHA 3

... a jitra jsou zde tichá

Pražské Anebdívaldo lze považovat za scénu generační orientující svou tvorbu na mladého diváka. Porozumět dramaturgii tohoto sympatického souboru a chápat jeho inscenační tendence vyžaduje, aby tato orientace byla po výtce respektována. Představení ... a jitra jsou zde tichá může totiž vzbudit dojem nedocenené naléhavosti původního námětu Borise Vasiljeva či pochybnosti o potřebné závažnosti tématu.

Přesto pražský soubor svého diváka oslovuje samotným faktem svého tématu, který připomíná, že prostě není možné zapomenout na příběhy, kdy mladí lidé („budoucí matky“) po-

Malé divadlo Ústí nad Labem

Matka Kuráž a její děti

V dramaturgii Malého divadla, jehož jednu linii bychom mohli pojmenovat jako tendenci po uchopení velkých lidských témat v podobě jistého „velkého plátna“, je uvedení Matky Kuráže logickým vyvrcholením určité vývojové etapy. Podobně jako jná „velká plátna“ je donutil i Brechtův mnohovrstevný text k dramaturgické úpravě (škrtu), která nejenom redukuje množství postav, ale současně zužuje (koncentruje) strukturu hry především na titulní postavu. Což v jisté poloze i „redukuje“ celkové vyznění Brechtova textu,

ale zároveň je toto zúžení logicky pochopitelné vzhledem k herecké individualitě v souboru. V této dramaturgické úpravě je problematika války viděna především přes Matku Kuráž, nikoliv jako problematika války samotné. Problémem takto zvolené koncepce se ovšem zdá být vypuštění dialogu „o velké kapitulaci“, jež ji chtě nechtě značně oslabuje.

Režie se v podstatě drží elementárních Brechtových postupů, k odklonu dochází pouze v posunu jisté brechtovské „věrnosti“ až naturalistickému detailu k výraznému expresivnímu pojetí jevištních složek (herec, dekorace, kostým atp.). Tato expresivita je však značně monotónní, představení ztrácí dynamiku, rytmus, tempo, což vede k oslabení komunikativnosti inscenace (především v 1. části). Navíc se zdá, jakoby režisér nadužíval jistých formálních postupů (dále nerozvíjených), jakoby pracoval s

Dokončení na str. 2

Diskusní kluby

Diskusní kluby prodělaly letos podstatnou inovaci, a podle ohlasů většiny účastníků velmi zdařilou. Studžkové skupiny obdržely moderátory (M. Boková, A. Bašta, R. Císař, F. Sokol) a dostaly větší prostor pro vyjádření svých názorů a pro možnost formulovat své soudy za laskavého „dohledu“ odborníků, kteří mají s amatérským divadlem (ale i s divadlem vůbec) značné zkušenosti.

Do klubů přicházeli po skončení besedy se souborem i jednotliví porotci, aby se zúčastnili diskuse nikoliv jako reprezentanti „profesionální justice“, ale aby ve vzájemném dialogu hledali poučení z letošních úspěchů i neúspěchů amatérského divadla pro další léta.

V „předvečer“ zakončení 54. JH se pak uskutečnil i jeden velký společný diskusní klub ve Slávii, věnovaný především současnému stavu amatérského divadla v Čechách i na Slovensku a jeho odrazu ve sklad-

Dokončení na str. 2

DNEŠNÍ PROGRAM JH

- 9.00 Dramaturgický seminář
- 9.00 Rozhovor OK se soubory
- 9.00 Diskusní kluby
- 13.30 Schůze OS
- 16.30 hudební skupina Kamion ZO SSM Tepna Č. Kostelec
- 16.30 Anebdívaldo Praha: ... a jitra jsou zde tichá
- 19.00 Malé divadlo Ústí n. L.: Matka Kuráž a její děti
- 19.00 Anebdívaldo Praha: ... a jitra jsou zde tichá
- 20.00 Taneční zábava
- 21.15 Film: Dolina
- 21.30 Slavnostní zakončení 54. JH
- 22.00 Setkání oficiálních hostů

SOU ČSSD
Klub JD
ZŠ
Klub JD
sady A. J.

Žďárky

JD

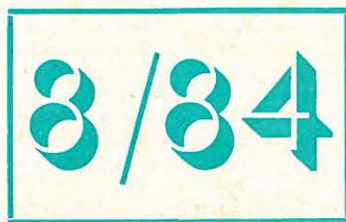
Žďárky

Slávie
sady A. J.
JD
SOU ČSSD

kládali své životy i tehdy, kdy to nebylo zcela nezbytné: skutečnost, že divadlo připomíná životní souvislosti, kam jeho divák nedosáhne svou zkušeností je událostí bezesporu společensky pozitivní a má svůj smysl edukativní.

Příznačným rysem generačního divadla je způsob, jak si vytváří scénickou realitu: snad si klade do cesty záměrně řadu obtíží a překážek, aby je muselo překonávat a zřítka se dobrovolně ověřených a osvědčených postupů, aby řešilo nové. I v mnoha dalších ohledech si svou cestu komplikuje: mění svůj divadelní prostor v arénu, aniž umí zcela docenit proměnit její sociální funkce, volí metodu jakéhosi prolínání dramatického a epického pří-
stupu k látce, do níž navíc vsazuje řadu symbolických prvků, aniž pak umí tento souhrn prostředků dovést k působivější celistvosti.

Dokončení na str. 2

STŘÍPKY ze zákulisí

JEN PRO DIVADLO

O přístavbě Jiráskova divadla již padla i na stránkách Zpravodaje nejednou řeč. Aby celé divadlo opravdu sloužilo jen a jen divadelníkům, projednávají odbory školství a kultury ONV v Náchodě přemístění stávajícího Jiráskova muzea z prostorů divadla do budovy zvláštní školy hned naproti Jiráskovu domku. Vše by si vyžádalo pochopitelně nezbytné rekonstrukční práce v obou objektech, ale docílilo by se dvojího účinku: jednak by, jak už bylo řečeno, sloužilo by Jiráskovo divadlo výhradně „Thálii“ a na druhé straně by i muzeum získalo důstojnější stánek.

A PŘECE TU BYLI!

Nebyla to zcela přesná informace, že se letošního JH nezúčastnili žádní zahraniční hosté. Je naopak skutečností, že je zde přítomen Ernst Messner s chotí, člen předsednictva Svazu amatérského divadla v Sársku (NSR), kde mimochodem hostovaly i některé čs. amatérské soubory. E. Messner je současně i uměleckým vedoucím a režisérem hned dvou amatérských divadelních souborů a na letošním JH si pilně činí poznámky, aby mohl o jeho průběhu napsat obsírnou informaci. Co v Hronově postrádají — pravidelně každý rok — například zahraniční hosté? Menší klubovnu, kde by si mohli posedět a vyměnit názory a hlavně i místnost, kde není disco, kde nejsou zesilovače decibelů, kde se netančí. Ne že by byli nepřátelé tance, ale mají prostě obavy, aby nepřišli o hlas a sluch oni i jejich neboží tlumočníci.

MŮŽ S APARÁTŮ

S výjimkou Čs. televize a Čs. rozhlasu, jejichž pracovníci ke své práci nepotřebují fotozpravodajství z Jiráskova Hronova, obraceli se všichni piščí novináři s důvěrou na Jiřího Glůcka, který ověšen fotoaparáty nevynechal snad jednu jedinou závažnější akci letošního celostátní přehlídky. Jeho pohotové snímky byly určeny jak pro každodenní obrazové zpravodajství v sadech Aloise Jiráska, tak i pro akreditované novináře, kteří si včera dopoledne v tiskovém středisku vybírali z přešlé nabízených fotografií ty právě pro „své“ noviny a časopisy. Část snímků J. Glůcka potom po přehlídce zakotví v dokumentaci OKS v Náchodě.

ŠOTEK SE PROBUDIL

Tiskový skřítek, žijící v hronovské tiskárně především v hodinách, kdy už spí nejenom všichni slušní lidé, ale i většina účastníků JH, ve včerejším vydání způsobil, že se věta na str. 1 patříčí k Malému divadlu z Ústí nad Labem dostala do závěru první části recenze na představení Dimitrovky na téže straně. Takže se omlouváme oběma, a pochopitelně i vám všem.

Dokončení ze str. 1

bě i úrovni JH. Vstupní slovo doc. dr. Jana Císaře, CSc. pak postihlo některé základní otázky vývoje amatérského divadla i jeho perspektivy. Nejvíce dotazů padalo nikoliv pod stůl, ale na žhavou půdu problematiky práce porot na různých stupních, jakož i základní organizace třístupňového výběru.

Diskusní kluby

Priznejme, že plénum nedospělo k sjednocenému pohledu, který by přinesl nějaký konkrétní reálný návrh, k čemu se však semklo v pocitu (ostatně jako každý rok) „že takhle už to dál nejde a že je třeba s tím něco dělat“. Závěrečný vstup dr. V. Štefka, CSc., který vedle srovnání situace amatérského divadla na Slovensku a v českých zemích připomněl, že čas je běžec s dlouhým krokem a dává zapomenout na utrpěné šrámy, a pak snadno podléháme jisté iluzi (díky vzpomínkám na úspěchy, které zůstávají v paměti raději) při hodnocení současného stavu, přivítala většina s pocitem „vysvobození“ z trýznivých chmur.

Problémy letošních diskusních klubů? Jsou dva — pro příště by snad bylo vhodnější nespojovat „silné“ kraje (např. Východočeský a Středočeský) do jedné skupiny, ale spíše z nich utvořit jakási jádra klubů a k nim připojit kraje, zúčastňující se JH v menším počtu. Druhým otázkou je, jak organizačně vyřešit možnost, že by se zástupci poroty „zjevovali“ na klubech o nějakou tu chvíli dříve.

MALÉ DIVADLO ÚSTÍ NAD LABEM

Matka Kuráž a její děti

Dokončení ze str. 1

určitou sumou jevištního „mobiláře“ se stejnou významností. Tento problém pak vrcholil v pocitu oslabení koncentrovatosti hereckého projevu v závěru představení.

Určitý posun od „původního Brechta“ se projevuje i v hudební složce inscenace, kdy se zpěvní party dostávají do podoby jakýchsi melodramatických, deklamovaných songů, což se v zásadě nikterak nepřijíí brechtovské poetice, a patrně se soubor v této poloze cítí lépe. Otázkou ovšem je, proč ty které songy jsou vypuštěny, a naopak proč zůstávají právě ty, které zůstávají (chybí inscenační zdůvodnění). Za zmínku rovněž stojí velice zajímavá zvuková „kulisa“ insce-

nace, která na mnoha místech znásobuje sugestivní atmosféru některých scén.

Dominantou ústeckého představení je pak výkon E. Čejchové v titulní roli, která se vyhnula úskali možného sentimentu a s bravurní jistotou naplňuje základní koncepci inscenace (i když její Matka Kuráž nemá z pohledu diváka určitý vývoj, jde pouze o neustálé naplňování základní „informace“ poskytnuté hned v počátku).

Vcelku lze říci, že jsme viděli velmi kultivovanou inscenaci v „tradicí“ Malého divadla z Ústí nad Labem, která patří mezi zatím nejlepší pokusy o nastudování B. Brechta v české amatérské špičce. A to rozhodně není málo.

red.

ANEKDOTY OKD PRAHA 3

... a jitra jsou zde tichá

Dokončení ze str. 1

Na druhé straně však dovedně zachází s imaginativními prvky, které odpovídají jakési hravosti: jednoduchá rekvizita plní mnohostraně účely a má přitom zásadní divadelní funkci. Kupříkladu i zdánlivý scénografický fragment dokáže v závěru hry dospět k nenahraditelné významotvornosti.

Konečný výsledek práce je však poznamenán řadou rozporů uvnitř inscenace. Není to jen nevyvážený poměr jednotlivých situací v samotné struk-

tuře scénáře, ale i nedostatečný herecký vztah k nim. Herecká interpretace postrádá vůbec hlubší vztahovost a ve svém písňovém projevu je výrazně falešná. Verbální výpověď v díle převažuje nad dramatickou a brání zřetelnějšímu divadelnímu jednání.

A tak se nelze ubránit pocitu, že soubor v tomto stadiu tvorby své divadlo dosud nenachází, ale vytváří jen jeho zajímavou skicu.

red.

NOVÉ TVÁŘE KOLEM NÁS

Jiří Fréhar, režisér DEFB v Praze, minulý týden ještě netušil, jak vypadá Hronov. V rámci 54. JH pracoval jako lektor v Klubu mladých divadelníků. Uplynulo pár dnů, letošní celostátní přehlídka končí a „někdejší nováček“ může bilancovat.

● Tak to vidíš, jak ten čas letí: osmé číslo Zpravodaje bude dnes už psát a tvých zkušenostech...

„Spíš než o zkušenostech, bych raději hovořil o radosti... Radosti z mladých, ušlechtilých, myslících lidí. Z jejich ne-falšovaného zájmu o divadlo a jeho tvorbu, z jejich touhy po sebevyjádření, přirozenosti. Moc mě to obohatilo. Pokud jde o JH: je mi tu dobře. Ale je to pořád pohled nováčka: líbí se mi léty vytříbená organizace, z níž vyplývá úcta k lidem, kteří si za koníčka zvolili divadlo. Zdá se mi, že to zkulturnuje naše vzájemné chování, jakoby zde žili lidé, kteří se poslouchají... Jestliže za to může právě divadlo, pak by to bylo znamenité, kdyby obdobný „duch“ mohl vládnout v každém podniku, ve všech oblastech lidského počinání.“

● Jiráskův Hronov tě zaujal doslova mimořádně, bez kriti-

ky, bez nějakých pochybností...

„Jenom si nejsem jistý, jestli JH dává skutečný obraz o stavu amatérského divadla.“

Jiří Fréhar

● Jaké máš kontakty s amatérským divadlem?

„Dávné. První kontakt s amatérským divadlem jsem prožil ve svých čtyřech letech, kdy mě vzal děda na pohádku. Seděli jsme na balkoně a jakýsi stud z nalíčených lidí v podivně barevných šatech mě nutil krčit se pod zábradlím. Děda

mě vytáhl za pačesy a řekl: „Když jsem za to zaplatil, tak se dívej!“ Později to bylo už účinkování ve školním divadle a na vojně mi účast na jevišti pomohla k častějším vycházkám přes večeři. Tam si mě také všiml civilové a tak jsem s chutí spolupracoval se souborem loutkářů v Liptovském Mikuláši...“

● ...a skončil jako profesionál...

„...a pak přijetí na divadelní fakultu AMU, studium, zapojení s inscenacemi v prvním angažmá...“

● ...náročná funkce v divadle Oldřicha Stibora v Olomouci...

„Ne, tehdy jsem si čas našel a pomáhal Amatérskému Studiu při realizaci her Pavla Dostála...“

● ...a posléze angažmá v Praze a cesta na 54. JH. Zúročíš nějak poznatky z Hronova ve své práci?

„Určitě. Byl to neobyčejně užitečný týden. Pracovalo se tu intenzivně a smysluplně a proto ta radost ze života.“

—ekP—

Vím, že existuje „divadlo jedného herca“, ale prece jen v drtivé väčšine prípadů je divadlo záležitostí kolektívni.

Kolektivní divadlo

Kolektiv jako takový zde sehraává rozhodující roli, jak představení dopadne, z dobrého kolektivu pak vyrůstajú kvalitní individuální výkony, jež zpětně motivujú ostatní členy kolektivu k vyšší náročnosti na svoji práci. Na letošním 54. Jiráskově Hronově bylo mnohokrát skloňováno „Z - divadlo“ Zeleň. Právem, jejich Matka Guráž patřila k vrcholům celostátní přehlídky. Povšimněme si však i maličkostí, které dokreslují atmosféru uvnitř tohoto mladého ambiciózního kolektivu. Na rozdíl od jiných souborů u Z - divadla neexistuje „kastování“ na herce a techniku, hned po příjezdu se prostě všichni zapojují do kolektivní práce, takže vlastně nepoznáte, kam kdo patří, zda na jevišti či do zákulisí. Při patronátním večeru, mimochodem velmi srdečném, se kolektivní duch projevil i jiným způsobem. Když zazněl povel „končíme“, všichni se bez řeči zvedli, rozloučili se a šli „domů“. Možná, že i zde je možno hledat kořeny skvělých výsledků zeleněského Z - divadla v posledních letech na naší amatérské scéně.

L I T A p r i p r a v u j e

Slovenská literárna agentúra v Bratislave pripravuje na rozmnoženie niekoľko nových titulov divadelných textov z ktorých mnohé budú iste zaujímať aj ochotnícke divadelné súbory.

Tieto divadelné hry po schválení v edičnom pláne vyjdú začiatočkom a v priebehu ochotníckej divadelnej sezóny 1984/85. Pretože ochotnícke divadelné súbory na Slovensku už teraz uvažujú nad titulmi divadelných textov, ktoré by zaradili na inscenovanie v budúcej divadelnej sezóne, náš pohľad na pripravované hry bude pre nich orientačnou pomôckou pri dramaturgickom výbere a pre ostatných oboznámením sa so spektrom vydavateľskej činnosti LITA.

Spomeniem najprv tituly hier súčasných slovenských autorov o ktoré je vždy veľký záujem. Už vyšli dve nové hry Osvalda Zahradníka *Prelúdium v mol* a *Čas do brieždenia* ako aj nová hra Jána Soloviča *Zvon bez vzže*. Slovenský herec Ivan Palúch ponúkol už svoju druhú hru pod názvom *Bumerang*, ktorá prijíma rad impulzov zo súčasného spoločensko-politického života v kapitalistických krajinách. Martin Káčko so Stanislavom Šmatlákom upravili drámu P. O. Hviezdoslava *Herodes a Herodias* v ktorej sa objektom autorovej pozornosti stali osudy kráľa Herodasa po zapudení kráľovnej Tamary. Ondrej Šulaj si pre svoju dramaturgiu román Ladislava Balleka *Agáty* vybral časť Agá-

Spomienka na ochotníkov - účastníkov SNP

Slovenské národné povstanie nebolo iba slovenské, prevažnú väčšinu jeho bojovníkov síce tvorili Slováci, ale zúčastnili sa na ňom i naši bratia Česi, Sovieti, Bulhari, Juhoslovania i Francúzi. Zjednotovala ich nenávisť proti neľudskému fašizmu, ale najmä láska k vlastným národom, o zachovanie ktorých svojim bojom usilovali.

Medzi bojovníkmi SNP bolo aj veľa divadelníkov, z ktorých mnohí obetovali aj svoje životy v tomto boji a mnohí zo žijúcich bývalých partizánov a i naďalej ochotníkov nás počas uplynulých 40 rokov navždy opustili. Organizácie Zväzu divadelných ochotníkov na Slovensku im pri tomto výročí kladú na ich hroby kytičky a spomínajú si na nich, na ich postoje v boji s nepriateľom, i na ich zástoj na ochotníckej divadelnej scéne i v praktickom živote. Tak si my všetci uctíme ich svetlú pamiatku. Niektoré organizácie ZDOS pripravujú aj turistické prechody partizánskymi chodníkmi, organizujú besedy s bývalými partizánmi a ešte žijúcimi aktívnymi ochotníkmi.

Po oslobodení našej vlasti ochotníci odložili strelné zbraň a vrátili sa k svojej láske, k ochotníckemu divadlu, k svojim pôvodným tradičným zbraňam. V jeho rámci sa stretávajú Česi a Slováci tu v Hronove aj na iných miestach, aby sme opäť bojovali tentoraz di-

vadelným umením o našu mierovú budúcnosť. Aj naša mierová súčasnosť potrebuje neochvejných ľudí, preto sa snažíme ochotníckou divadelnou činnosťou viesť ľudí k zdravým úsudkom a pevným občianskym postojom aj v rôznych kritických momentoch nášho života. Jiráskov Hronov nás v tomto spoločnom diele podporuje a posilňuje. Semená, zasiate do ľudských myslí a srdca často dlho klíčia (najmä v chladnom počasí a prostredí), ale sú o to pevnejšie a odolnejšie proti vetrom, dažďom a mrazom. Výsledky našej ochotníckej činnosti, 100-150 i viac ročne divadelné tradície nás k tomu zavazujú a dokazujú súčasne životnosť i aktuálnosť ochotníckeho divadla v každom čase.

O to viac v socialistickej spoločnosti, ktorá prvá v celej histórii ochotníckeho divadla vytvára preň vhodné podmienky a počíta s ním, ako s významným spoločenským činiteľom. Zavazujú nás k tomu i ochotníci, padlí v Slovenskom národnom povstaní. Zavazuje

nás k tomu i blížiac sa 40. výročie SNP, ktoré nám osobitne tento náš záväzok a rozhodnúť vôľu plniť ho pripomína a zdôrazňuje.

Ján Melek, predseda ÚV ZDOS

MÍSTO PRO ANKETU

Končí 54. JH, a končí pocho-pitelne i naše letošní anketa na téma Divadlo a divák. Chtěli jsme, což je ostatně smyslem každé ankety, dát na stránkách Zpravodaje místo pro co možná největší prostor lidem, kteří dělají či se zabývají amatérským divadlem, aby řekli „těm všem ostatním“, co si myslí o tomto aktuálním (a myslíme si, že na letošním JH velmi žhavě aktuálním) problému co je podle jejich názoru podstatou tohoto odvěkého vztahu, a co naopak považují za omyl, ba dokonce jistě zneužití.

K jednoznačným závěrům nelze dospět, konec konců není to jenom pouze problém naší doby, ale táhne se dějinami jako příslovečná nit nejspíš již od okamžiku „kdy divák do divadla vstoupil“. Takže „naše anketa“ vlastně nekončí. Jistě bude mít své pokračování i po 54. JH po vašem návratu domů, do souborů, do vlastní práce. A jestli vám anketa napomohla při hledání podstaty a příčin „integrity jeviště a hlediště“, této touhy všech divadelních tvůrců (o tom, že je dosažitelná, nás přesvědčují nejen příklady z historie, ale i ze současného divadla), splnila svůj účel.

I když jsou některé problémy, které za tvůrce nemůže vyřešit nikdo jiný než on sám. red.

sa tiež problémom nezdravých medziľudských vzťahov v živote i pracovnom procese.

Z autorov socialistických krajín spomeniem hru bulharského autora Kirila Topalova *Vivat academia*, ktorá sa zaoberá problematikou vedecko-výskumných pracovísk. Hra známeho bulharského autora Jordana Radického *Koše* je zase reflexívnou hrou, ktorá je plná pre bulharské realie typických postáv a postavičiek. Spomenul som iba zopár titulov, myslím si, že aj to je dosť na malú inšpiráciu -mž-

Akrostych pro anketu

Šaškům, všem těm, co nešaškují,
je dáno do vínku vidět dál než do setmění,
dáno a vzato hned, když v místě a čase prohlédnou,
aby nenechali větrné mlýny na pokoji,
plakali nad průměrností zlatých středních cest,
nad břichy, v nichž ustal pohyb,
svým nebetýčným plácem,
smíchem, co chutná jako žluč a pěst.
Šaškům, všem těm, co nešaškují,
je ukrojena nejnutnější míra z času,
dán čas, aby směli sebrat droby z odložené ošatky,
čas k pláči a smíchu,
který je tím nejcennějším, co jim bylo dáno ještě do vínku —
nepřežijí plody těchto darů, zadusí se doma na zvratky.
A proto je tak málo šašků, co nešaškují,
proto také rostou nejmrtvějším pupky a slaví se zmrtevýchvstání,
divadlo světa je jeden velký šklob,
je šklobem nad pukajícími pupky,
svět divadla šaškovou pak dlaní.

Milan Strotzer, Nymburk

S Petrem Čepelkou, místopředsedou Městského národního výboru v Hronově, jsme ve Zpravodaji hovořili o přístavbě Jiráskova divadla v nastávající osmé pětiletce. Druhé téma našeho rozhovoru se týkalo neméně ožehavé otázky, která rovněž řadu let ochotníky, přijíždějící na Jiráskovy Hronovy, trápí a sice ubytování...

ZADÁNO PRO KMD JAK TO VIDÍ MLADÍ

Ve čtvrtek večer se po pravidelné diskusi o představení zamysleli členové KMD nad činností letošního klubu všeobecně. Nad smyslem takto organizovaného „školení“ nad jeho výsledky, přednostmi či nedostatky. Nebylo žádnou novinkou, že letošní koncepcí klubu jako formy vzdělávání pro mladé amatérské divadelníky, kteří však již mají a rehereckou práci určité zkušenosti, byla přijata frekventanti časem a prací uspokojení jen vzrůstalo. O tom se v prostorách klubu mluvilo denně. Letošní klub vyplnil mezeru, jež byla dosud ve vzdělávacích akcích pro amatérské divadelníky silně pocítována. (Koncepce minulých ročníků KMD se zaměřovala především na začínající herce). Navíc měli organizátoři klubu šťastnou ruku při výběru lektorů (J. Fréhar, K. Kříž, M. Krobot, I. Rajmont), organizaci práce ve skupinách i pracovního režimu dne. Vhodným se ukázal být i výběr textů jako východní základny práce, (Brecht: Kavkazský křídový kruh, Čechov: Racek, Shakespeare: Romeo a Julie).

Na rozdíl od jiných typů vzdělávání měli tentokrát frekventanti možnost sledovat práci zkušeného režiséra praktika od prvního přečtení předlohy až k výslednému divadelnímu tvaru určité situace. Metoda každého lektora byla pochopitelně odlišná, společným jmenovatelem se však ukázala být otevřenost, s níž k účastníkům kursu přistupovali. Neprezentovali svůj způsob tvorby jako jediný možný, ale jenom jako jednu z možností. Do zajímavé a inspirativní konfrontace se tak dostávaly postupy jednotlivých lektorů i přístup každého účastníka. Letošní klub se tak stal vedle poznávacího některých principů divadelní práce a její etiky bohatou inspirací pro hledání vlastní tvůrčí cesty. I pro lektory byl podle jejich slov uplynulý týden v mnohém poučný a inspirativní.

Tématem další části diskuse se stala budoucnost KMD.

Většina účastníků se shodla na tom, že příští rok by měl klub pokračovat v letos započaté práci, případně obohatit svůj obsah o dramaticko-režijní práci a částečnou realizaci některého autorského textu. Samozřejmě by měla být dána možnost účasti i dalším zájemcům z řad mladých divadelníků. Na závěr vyjádřili účastníci diskuse upřímné poděkování lektorům se kterými by se příští rok opět rádi setkali, organizačním pracovníkům a všem, kteří se zúčastnili příprav letošního KMD. **Frekventanti KMD**

Tentokrát se účastníci Klubu mladých divadelníků zamýšleli nad představeními až v pozdních nočních hodinách, což bylo způsobeno tím, že na rozdíl od předchozích dnů byla shlédnuta představení dvě. V případě inscenace Malého divadla Ústí nad Labem: Matka Kuráž a její děti bylo konstatováno, že dramaturgický výběr hry odpovídá možnostem jmenovaného souboru. Představení se spokojuje obecným odsouzením války, nezabývá se už hlouběji samotným problémem viny hlavní postavy, což je do jisté míry způsobeno mechanicky působícím sborem. Vyzdvížen byl herecký výkon hlavní představitelky. Představení Anebidivadla Praha... a jitra jsou zde tichá, ačkoli bylo provedeno v „prádelně“, zanechalo v účastnících Klubu mladých divadelníků silný zážitek. Jednoznačně pozitivně byla zhodnocena scéna (a kostýmy), která byla beze zbytku využita. Hudební složka podporovala účinně hry a práce s příznačnými motivy ji umocňovala. Herecké výkony všech představitelů byly přesvědčivé. Průběh diskuse byl dále determinován rozdílným způsobem schopnosti vnímání tohoto představení. Účastníci Klubu mladých divadelníků se shodli v tom, že představení oslovuje především mladého diváka, a že prezentovaný způsob tvorby Anebidivadla Praha nabízí amatérskému divadelnímu hnutí jednu z dalších možných cest.

Redakce děkuje

Redakční rada Zpravodaje 54. JH: Ivan Bednář, Zdeněk Pošíval, Václav Tichý a Milan Žarnovický děkuje pracovníkům Východočeských tiskáren, provoz 23 v Hronově, vedoucím Josefu Novotnému, mistrům Daliboru Hartmanovi a Antonínu Brátovi, strojním sazečům Petru Ducháčovi, Jaroslavu Martincovi a Jiřímu Špreňarovi, metěrům Marku Zhibovi, tiskařům Jiřímu Bartoňovi a Milanu Žákovi za dobrou spolupráci při vydávání letošního Zpravodaje, stejně jako všem přispěvatelům i vám, čtenářům, pro které byl především určen. Že vycházel, za to děkujeme i SOU ČSSD, které nám jako každý rok, poskytlo útočiště.

Jedna otázka-jedna odpověď

● Řada zvěstí koluje kolem ubytování v budoucnosti na Jiráskových Hronovech, vloni se hovořilo o dokončení prací ještě do zahájení 54. Jiráskova Hronova. Jak tedy situace doopravdy vypadá?

„Ubytování účastníků nám způsobovalo v minulosti nejednu potíž. V nejbližších letech by však měl být tento letitý problém s konečnou platností vyřešen, neboť při všech třech středních odborných učilištích, která v Hronově máme, se dokončují nebo staví internáty, jejichž lůžková kapacita by v době konání Jiráskových Hronovů měla sloužit k ubytování jeho účastníků, kteří by v moderních internátech měli jak dostatek pohodlí na dvou — čtyřlůžkových pokojích, tak rovněž nezbytná sociální zařízení na velmi dobré úrovni. To vše není ovšem hudba budoucnosti, neboť v dohledné době budou všechny tři internáty dokončeny, nejdříve pak internát SOU ČSSD. Zde si dovolíme v závěru jedno přirovnání: pokud bude sloužit ubytovací kapacita tohoto internátu jako jídelna SOU ČSSD, pak se nemáme čeho obávat, spíš naopak.“

